

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เมื่อ พ.ศ. 2475 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญทรงใช้อำนาจอธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ ทรงแสดงอำนาจอธิปไตยบริหารราชการแผ่นดินและทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาล ระบบบริหารราชการแผ่นดินถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขไปด้วย โดยมีพระราชบัญญัติว่าด้วยธรรมนูญราชการพลเรือน พุทธศักราช 2476 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2476 จัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินส่วนกลางเป็นกระทรวง ส่วนภูมิภาคจัดเป็นมณฑล จังหวัด และอำเภอตามเดิม ต่อมาอีก 7 เดือน ได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช 2476 ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยธรรมนูญราชการพลเรือน พุทธศักราช 2476 และจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินใหม่เป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนกลาง จัดเป็นสำนักนายกรัฐมนตรี โดยมีนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นข้าราชการการเมืองเป็นผู้บังคับบัญชา (มีฐานะเป็นกระทรวง) และกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ แต่ละกระทรวงมีรัฐมนตรีว่าการซึ่งเป็นข้าราชการการเมืองรับผิดชอบและเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในกระทรวง กับมีปลัดกระทรวงซึ่งเป็นข้าราชการประจำเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในกระทรวงรองลงมาจากรัฐมนตรี

ส่วนภูมิภาค มีจังหวัดและอำเภอ ส่วนมณฑลเทศาภิบาลยกเลิกไป จังหวัดขึ้นตรงต่อส่วนกลาง มีผู้ว่าราชการจังหวัดสังกัดกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในจังหวัด และมีหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่กระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ ตั้งมาประจำจังหวัด สำหรับอำเภอมีนายอำเภอสังกัดกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในอำเภอ และมีหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ และเจ้าหน้าที่กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ตั้งมาประจำอำเภอ

ส่วนท้องถิ่น จัดเป็นรูปเทศบาลต่าง ๆ คือ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล บริหารกิจการโดยอิสระจากราชการบริหารส่วนกลางและภูมิภาค ส่วนการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในรูปสุขาภิบาล ซึ่งได้จัดตั้งตามพระราชบัญญัติสุขาภิบาล ร.ศ. 127 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2458 และ พ.ศ. 2495 (ประวิณ ฅ นคร. 2544 : 98-100)

การจัดตั้ง “ สภาตำบล ” ครั้งแรกจัดตั้งตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 222 /2499 โดยมีสมาชิกสภาตำบลมาจากราชราษฎรผู้มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้สมัครผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านละ 2 คน เพื่อควบคุมการบริหารงานของคณะกรรมการตำบล ต่อมาในปีเดียวกันได้มีการจัดระเบียบบริหารในตำบลตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2499 ซึ่งเป็นการจัดตั้งหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกว่า “ องค์การบริหารส่วนตำบล ” ขึ้น

องค์การบริหารส่วนตำบลนี้ จะจัดตั้งโดยประกาศกระทรวงมหาดไทยในพื้นที่ตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีการบริหารงานของตนเอง มีพนักงานตำบลเป็นผู้ปฏิบัติงานของตนเอง มีอำนาจหน้าที่ที่เรียกว่ากิจการส่วนตำบลของตนเอง ทั้งนี้โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของนายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัด ในด้านโครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลจัดโครงสร้างเป็นสภาตำบลและคณะกรรมการตำบล โดยสภาตำบลซึ่งมีหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของคณะกรรมการตำบลจะประกอบด้วยกำนัน แลผู้ใหญ่บ้านทุกคนในตำบลเป็นสมาชิกโดยตำแหน่ง และสมาชิกซึ่งราษฎรในหมู่บ้านเลือกตั้งหมู่บ้านละ 1 คน แพทย์ประจำตำบล และกรรมการอื่นซึ่งนายอำเภอแต่งตั้งจากครูใหญ่ในตำบล หรือผู้ทรงคุณวุฒิอื่นไม่เกิน 5 คน

ในช่วงปี 2535 การจัดระเบียบบริหารในตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ที่จะให้สภาตำบลเป็นผู้ช่วยเหลือทางราชการ และเป็นผู้นำประชาชนในการพัฒนาตำบลและพัฒนาชนบท ขณะเดียวกันมีเสียงเรียกร้องให้ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงานสภาตำบลให้มีอำนาจหน้าที่มากขึ้น และสามารถสนองตอบต่อการปกครองตนเองของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ทำให้มีการผลักดันให้มีการตราพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ขึ้น

จนกระทั่งคณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบายที่จะปรับปรุงการบริหารงานในตำบล โดยได้แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2535 ในนโยบายการเมืองและการบริหารไว้ว่า “ จะกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น โดยจัดให้มีการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นทุกระดับตลอดจนเพิ่มบทบาทและอำนาจการตัดสินใจขององค์กรท้องถิ่น ให้อำนาจในการกำหนดนโยบาย การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและการวางผังเมืองเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการปกครองตนเองในระบอบประชาธิปไตย และจะส่งเสริมให้องค์กรท้องถิ่นระดับตำบลเป็นนิติบุคคลเพื่อมีความคล่องตัวและร่วมกันแก้ไขปัญหาของประชาชนในตำบลอย่างมีประสิทธิภาพ ” จากนโยบายดังกล่าวกระทรวงมหาดไทยได้เสนอร่างพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล เนื่องจากเห็นว่า สภาตำบลที่จัดตั้งขึ้นตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำให้การบริหารงาน

ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดความคล่องตัวในการบริหารงาน สมควรปรับปรุงฐานะสภาตำบลและ การบริหารงานสภาตำบลเสียใหม่เพื่อให้สามารถรองรับการกระจายอำนาจสู่ประชาชนได้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งให้ยกฐานะสภาตำบลซึ่งมีรายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาตามลำดับขั้นตอน ต่าง ๆ ตั้งแต่ปี 2535 ซึ่งมีการปรับปรุงแก้ไขหลายครั้ง จนกระทั่งได้ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2537 และวันที่ 2 ธันวาคม 2537 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 111 ตอนที่ 53 ก ลงวันที่ 2 มีนาคม 2538 และเป็นวันที่พระราชบัญญัติ สภาตำบลและ องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มีผลบังคับใช้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ร่วมกับ กรมการปกครอง. 2541: 13-19)

ในการยกฐานะองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เกิดขึ้นโดยอาศัยพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบลพ.ศ. 2537 ตาม (มาตรา 40) สภาตำบลที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละหนึ่งแสนห้าหมื่นบาทหรือตามเกณฑ์รายได้เฉลี่ยในวรรคสองอาจจัดตั้งเป็น องค์การบริหารส่วนตำบลได้ โดยจัดทำเป็นประกาศกระทรวงมหาดไทย และให้ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา และ (มาตรา 43) องค์การบริหารส่วนตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็น ราชการส่วนท้องถิ่น

หลังจากมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา องค์การ บริหารส่วนตำบลประสบปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดในการบริหารงานหลายประการ เช่น (สถาบันดำรงราชานุภาพ. 2539 : 3-5)

1. ขาดงบประมาณในการบริหารงาน ทั้งนี้เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการยกฐานะจาก สภาตำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น กำหนดด้านรายได้ไว้เพียงอย่างเดียว กล่าวคือ พิจารณาจากสภาตำบลที่มีรายได้ย้อนหลังปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ก็สามารถจัดตั้ง เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้ ส่วนที่มีอยู่ในพื้นที่ชนบทห่างไกล มีรายได้น้อยไม่เพียงพอ ต่อค่าใช้จ่ายต่างๆ ตามอำนาจหน้าที่ข้างต้น

2. ขาดความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ ผู้บริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งที่มาจากฝ่ายการเมือง คณะกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และในส่วน พนักงานส่วนตำบล ซึ่งเป็นข้าราชการประจำส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ ขาดความเข้าใจใน บทบาทและหน้าที่อำนาจของตนเอง ขาดความเข้าใจในเรื่องกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและ หนังสือสั่งการ

3. ปัญหาความขัดแย้งในองค์การบริหารส่วนตำบล นับตั้งแต่ได้รับการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ปรากฏว่าความขัดแย้งในการบริหารงานในด้านต่างๆ ของบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่เสมอ เช่น

3.1 ความขัดแย้งระหว่างประธานกรรมการบริหารและประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เช่น ประธานบริหาร จะทำหน้าที่ประธานการประชุมในการประชุมสภา ประธานสภาบางคนปฏิบัติงานเหมือนประธานกรรมการบริหารและการขัดแย้งทางด้านผลประโยชน์

3.2 ความขัดแย้งระหว่างสมาชิกสภาและกรรมการบริหาร เช่น สมาชิกสภาบางคนปฏิบัติตนเหมือนเป็นกรรมการบริหาร กล่าวหากรรมการบริหารว่าทุจริต ในขณะที่คณะกรรมการบริหารก็เห็นว่าสมาชิกสภาเข้ามาก้าวก่ายการบริหารงานของตน

3.3 ความขัดแย้งระหว่างกรรมการบริหาร สมาชิกสภาและพนักงานส่วนตำบล เช่น กรรมการบริหารหรือสมาชิกสภาบางคนใช้อำนาจอิทธิพลในการบริหารงานและไม่พอใจพนักงานส่วนตำบลที่ไม่ยอมปฏิบัติตามความต้องการของตน หรือพนักงานส่วนตำบลบางคนมีอิทธิพลต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

4. ปัญหาการทุจริต หรือประพฤติมิชอบ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลกระทบต่อการบริหารงานตามภารกิจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างยิ่ง จากการสำรวจข่าวสารการร้องเรียนจากสื่อมวลชนและการร้องเรียนไปยังกรมการปกครอง พบว่า ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลบางส่วนยังขาดคุณธรรมและความซื่อสัตย์ ปฏิบัติงานไม่ถูกต้องตามระเบียบหรือมีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริตในรูปต่างๆ จนมีการร้องเรียนจากกลุ่มองค์กรต่างๆ และประชาชนไปยังอำเภอ จังหวัดและส่วนกลาง

นอกจากปัญหาองค์การบริหารส่วนตำบล ดังกล่าวนั้นแล้ว ได้มีการศึกษาการเมืองในกระบวนการจัดทำงบประมาณในองค์การบริหารส่วนตำบล อคฺลฺย คันทะเรศร์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาพบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่พิจารณาจัดสรรงบประมาณหรือโครงการโดยไม่ยึดแผนพัฒนาตำบลและโครงการที่จำเป็นเร่งด่วน แต่การจัดสรรขึ้นอยู่กับปัจจัยทางการเมือง อำนาจ อิทธิพล และระบบอุปถัมภ์ จึงสรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลไม่ใช้แผนพัฒนาตำบลเป็นเกณฑ์ในการจัดทำงบประมาณ บทบาทในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณหรือโครงการตกอยู่ภายในกลุ่มของบรรดาผู้มีอำนาจและอิทธิพลในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะประธานกรรมการบริหาร ความสัมพันธ์ส่วนตัว เช่น การเป็นเครือญาติพี่น้อง เพื่อน คนรู้จักใกล้ชิด การสนับสนุนทางการเมืองหรือทางการเงินแก่ผู้มีอำนาจจัดสรร ซึ่งเป็นลักษณะการพึ่งพาอาศัยกันในแบบของผู้ให้การอุปถัมภ์ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการพิจารณาจัดสรรงบประมาณในระดับหนึ่งจึงกล่าวได้ว่า การจัดสรรงบประมาณมีแนวโน้มอยู่ภายใต้อิทธิพลของระบบอุปถัมภ์

การศึกษาปัญหาในการบริหารงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ปกรณ์ บูรณุปกรณ์ (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า ในเรื่องของความรู้ความเข้าใจวิธีงบประมาณ ส่วนใหญ่มีความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบร่างงบประมาณ และระยะเวลาในการจัดทำงบประมาณ แต่กลุ่มตัวอย่าง ไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการบริหารงบประมาณประจำปี เช่น ผู้มีสิทธิอนุมัติโอนเงินงบประมาณรายจ่าย การใช้ข้อบังคับฉบับก่อนหน้าได้ หากข้อบังคับงบประมาณประจำปียังไม่อนุมัติ

การศึกษาคำรู้และความเข้าใจในการบริหารงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สิทธิเดช ศรีสุวรรณดี (2545 : บทคัดย่อ) พบว่า คณะกรรมการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล และพนักงานส่วนตำบล มีความรู้และความเข้าใจการบริหารงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล ในระดับปานกลาง ไปถึงระดับสูง

จากสภาพดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นพนักงานส่วนตำบลที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงบประมาณ โดยเป็นเจ้าของหน้าที่จัดทำงบประมาณ มีความสนใจว่าผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายสมาชิกสภาที่ทำหน้าที่อนุมัติหรือเป็นผู้พิจารณางบประมาณ มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณเพียงใด โดยมองว่า งบประมาณเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำไปพัฒนาท้องถิ่นให้ เกิดประโยชน์ เกิดความคุ้มค่า ยังแสดงถึงประสิทธิภาพและคุณภาพขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประชาชน เข้าใจปัญหาในพื้นที่ และสามารถแก้ปัญหาให้กับประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดหนองคาย ทั้ง 109 แห่ง จำนวน 2,490 คน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็น โชนต์ต่อการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลและเพิ่มศักยภาพของบุคลากรให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดหนองคาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดหนองคาย ที่มีเพศ ประสบการณ์และ ระดับการศึกษาแตกต่างกัน
3. เพื่อข้อเสนอแนะความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดหนองคาย

สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดหนองคาย อยู่ในระดับปานกลาง
2. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดหนองคาย ที่มีเพศ ประสบการณ์ และระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัด
2. ขอบเขตด้านพื้นที่

ในการวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตด้านพื้นที่ คือ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดหนองคาย ทั้งหมดจำนวน 109 แห่ง
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัย ตั้งแต่เดือน ธันวาคม 2549 - มีนาคม 2550
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่คุณลักษณะของสมาชิกสภาขององค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งเป็น
 - 4.1.1 เพศ
 - 4.1.2 ประสบการณ์
 - 4.1.3 ระดับการศึกษา
 - 4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล 3 ประการ โดยใช้กรอบแนวคิดของพนม ทินกร ณ อยุธยา (2532 : 288 - 290) ได้แก่
 - 4.2.1 ขั้นตอนการจัดเตรียมงบประมาณ
 - 4.2.2 ขั้นตอนอนุมัติงบประมาณ
 - 4.2.3 ขั้นตอนการบริหารและควบคุมงบประมาณ

นียมศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ในจังหวัดหนองคาย
2. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับเลือกตั้งหมู่บ้านละสองคน ในจังหวัดหนองคาย
3. การจัดเตรียมงบประมาณ หมายถึง ขั้นตอนของเจ้าหน้าที่งบประมาณจัดทำงบประมาณ โดยหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ จัดทำประมาณการรายรับ และประมาณการรายจ่าย หัวหน้าหน่วยงานคลังรวบรวมรายงานการเงินสถิติต่างๆ เพื่อเจ้าหน้าที่งบประมาณใช้พิจารณาตรวจสอบ วิเคราะห์งบประมาณในขั้นต้น เพื่อจัดทำร่างงบประมาณเสนอต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบล
4. การอนุมัติงบประมาณ หมายถึง ขั้นตอนที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้นำร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเสนอต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ และผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติตามที่กำหนดไว้ในระเบียบต่อไป
5. การบริหารและควบคุมงบประมาณ หมายถึง ขั้นตอนของการจัดหารายได้ และการควบคุมการใช้จ่ายงบประมาณ โดยการควบคุม บัญชี รายงาน เอกสารเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน และหนี้ ตรวจสอบการก่อหนี้ผูกพัน
6. ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่างๆ ที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีเกี่ยวกับกระบวนการงบประมาณ ได้แก่ ขั้นตอนการเตรียมงบประมาณ การอนุมัติงบประมาณ การบริหารและควบคุมงบประมาณ
7. ประสิทธิภาพ หมายถึง ระยะเวลาตั้งแต่ได้รับเลือกตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อสนเทศที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้เพื่อองค์การบริหารส่วนตำบลจะได้นำไปใช้ในการวางแผน ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในองค์กร ตลอดจนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป